

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে পিতাৰ পৰা ভক্তিৰ ফল ল'বলৈ আহিছা, যিসকলে অধিক ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই জ্ঞানত আগবাঢ়ি যাব"

প্ৰশ্ন: কলিযুগী ৰাজস্বত কোন দুটা বস্তুৰ প্ৰয়োজন হয় যি সত্যযুগী ৰাজস্বত নাথাকিব?

উত্তৰ: কলিযুগী ৰাজস্বত - 1. পৰামৰ্শদাতা আৰু 2. গুৰুৰ প্ৰয়োজন হয়। সত্যযুগত এই দুয়োজনেই নাথাকিব। তাত কাৰো ৰায় লোৱাৰ দৰকাৰ নাথাকে কিয়নো সত্যযুগী ৰাজস্ব সংগমত পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয়। এনেকুৱা শ্ৰীমত পোৱা যায় যি 21 প্ৰজন্মলৈকে চলে আৰু সকলোৱে সংগতিত থাকে সেইবাবে গুৰুৰ দৰকাৰ নাথাকে।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থ কি? স্বধৰ্মতে বহা অথবা নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বহা তেতিয়া শান্তিত বহিবা। ইয়াকে স্বধৰ্মত বহা বুলি কোৱা হয়। ভগৱানুৱাচ – স্বধৰ্মত বহা। তোমালোকৰ পিতাই তোমালোকক বহি পঢ়ায়। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ পঢ়া পঢ়ায় কিয়নো পিতা হৈছে বেহদৰ সুখ দিওঁতা। পঢ়াৰ দ্বাৰা সুখ পোৱা যায় নহয় জানো। এতিয়া পিতাই কৈছে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বহা। বেহদৰ পিতা আহিছে তোমালোকক হীৰাৰ নিচিনা কৰিবলৈ। হীৰাৰ নিচিনা দেৱী-দেৱতাসকলহে হয়। সেয়া কেতিয়া হয়? ইমান উচ্চ পুৰুষোত্তম কেনেকৈ হয়? এয়া পিতা বাহিৰে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা। পুনৰ তোমালোক দেৱতা হ'ব লাগিব। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি থাকে। তোমালোক শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা। তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হোৱা, কোষ বংশাৱলীতো নোহোৱা। কলিযুগী সকলোৱে হ'ল কোষ বংশাৱলী। সাধু, সন্ত, ঋষি, মুনি আদি সকলোৱে দ্বাপৰৰ পৰা কোষ বংশাৱলী হৈছে। এতিয়া কেৱল তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলহে মুখ বংশাৱলী হৈছা। এয়া হৈছে তোমালোকৰ সৰ্বোত্তম কুল, দেৱতাসকলতকৈও উত্তম কিয়নো তোমালোকক পঢ়াওঁতা, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাঁতা পিতা আহিছে। সন্তানসকলক বহি বুজায় কিয়নো ভক্তিমাৰ্গৰ লোকসকল ইয়ালৈ নাহেই, ইয়ালৈ জ্ঞান মাৰ্গৰসকলহে আহে। তোমালোক বেহদৰ পিতাৰ পৰা ভক্তিৰ ফল ল'বলৈ আহিছা। এতিয়া ভক্তিৰ ফল কোনে ল'ব? যিসকলে সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকেই পাথৰৰ পৰা পাৰসবুদ্ধিৰ হয়। তেওঁলোকেই আহি জ্ঞান ল'ব কিয়নো ভক্তিৰ ফল ভগৱানহে আহি দিব লাগে। এয়া ভালদৰে বুজিবলগীয়া কথা। এতিয়া তোমালোক কলিযুগীৰ পৰা সত্যযুগী, বিকাৰীৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী হোৱা অথবা পুৰুষোত্তম হোৱা। তোমালোক এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা হ'বলৈ আহিছা। এওঁলোক ভগৱান ভগৱতী হয় গতিকে নিশ্চয় এওঁলোকক ভগৱানেহে পঢ়াব। ভগৱানুৱাচ, কিন্তু ভগৱান বুলি কাক কোৱা হয়। ভগৱানতো এজনে হয়। ভগৱান অনেক শ-হাজাৰ নহয়। মাটি-পাথৰত নাথাকে। পিতাক নজনা কাৰণে ভাৰত কিমান কঙাল হৈ গৈছে। এতিয়া সন্তানসকলে জানে যে ভাৰতত এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজধানী আছিল। এওঁলোকৰ সতি-সন্ততি আদি যি আছিল, ৰাজধানীৰ মালিক আছিল। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই ৰাজধানীৰ মালিক হ'বলৈ। এতিয়াতো সেই ৰাজধানী নাই নহয় জানো। ভাৰতত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। সন্তানসকলক বুজোৱা হয়, যেতিয়া এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী আছিল, সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। এই সময়ত আকৌ আন সকলো ধৰ্ম আছে। এই ধৰ্মটি নাই। এয়া যি আধাৰ হয়, যাক গছৰ মূল কাণ্ড বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষৰ গোটেই মূল কাণ্ড জ্বলি গৈছে। বাকী সকলো থিয় হৈ আছে। এতিয়া সেই সকলোৰে আয়ুস পূৰা হৈছে। এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বিচিত্ৰ বৃক্ষ। ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কাল অনেক নহয় জানো। কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ। পিতাই বুজায় – কল্পই-কল্পই এই বৃক্ষ জৰাজীৰ্ণ তমোপ্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া পুনৰ মই আহো। তোমালোকে মোক আহ্বান কৰা – বাবা আহা, আমাক পতিতসকলক আহি পাৱন কৰি তোলা। হে পতিত-পাৱন বুলি কোৱা তেন্তে নিৰাকাৰ পিতাহে স্মৃতিলৈ আহে। সাকাৰীতো কেতিয়াও স্মৃতিলৈ নাহে। পতিত-পাৱন সংগতিদাতা হৈছে এজন। যেতিয়া সত্যযুগ আছিল তেতিয়া তোমালোকৰ সংগতি আছিল। এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগম যুগত বহি আছা। বাকী আন সকলো কলিযুগত আছে। তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছা। উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ বা উচ্চতকৈও উচ্চ বুলি এজন ভগৱানক কোৱা হয়। উচ্চ তোমাৰ নাম, উচ্চ তোমাৰ ধাম। উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমধামত থাকে। এয়া বহুত সহজ বুজিবলগীয়া। সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ তাৰ পিছত হ'ল সংগম যুগ। ইয়াক কোনেও নাজানে। নাটকত এই ভক্তি মাৰ্গে ৰচা হৈছে। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰি যে বাবাই আকৌ এই ভক্তি মাৰ্গ কিয় ৰচিলে! এয়াতো অনাদি হয়। মই বহি তোমালোকক এই নাটকৰ ৰহস্য বুজাওঁ। মই যদি ৰচিছো তেন্তে আকৌ ক'ব কেতিয়া ৰচিলে! পিতাই কয় – এয়াতো অনাদি হয়েই। আৰম্ভণি

কেতিয়া হ'ল, এইটো প্ৰশ্ন উদয় হ'ব নোৱাৰে। যদি কোৱা হয় অমুক সময়ত আৰম্ভ হ'ল তেতিয়া ক'ব অন্ত কেতিয়া হ'ব! কিন্তু নহয়, এয়াতো চক্ৰ চলিয়ে থাকিব। তোমালোকে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ চিত্ৰও বনোৱা। এওঁলোক হ'ল দেৱতা। ত্ৰিমূৰ্তি দেখুৱায়, তাত উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱক নেদেখুৱায়। তেওঁক বেলেগ কৰি দিয়ে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, সেয়াতো হৈ আছে। তোমালোকে নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছা। ৰাজধানীততো সকলো প্ৰকাৰৰ পদ থাকে। ৰাষ্ট্ৰপতি, প্ৰধানমন্ত্ৰী, মুখ্যমন্ত্ৰী আছে। এই সকলো হৈছে ৰায় দিওঁতা। সত্যযুগত ৰায় দিওঁতা কাৰো প্ৰয়োজন নাই। এতিয়া তোমালোকে ৰায় অথবা শ্ৰীমত পোৱা, সেয়া অবিনাশী হৈ যায়। এতিয়া চোৱা কিমান ৰায় দিওঁতা আছে। অনেক আছে। পইচা খৰচ কৰি ৰায় দিবলৈ মন্ত্ৰী আদি হয়। চৰকাৰেও নিজে কয় এওঁ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত, বহুত খায়। এয়াতো হয়েই কলিযুগ। তাত এনেকুৱা নহয়। পৰামৰ্শদাতা আদিৰ দৰকাৰ নাথাকে। এই মত 21 জন্মলৈ চলে। তোমালোকৰ সংগতি হৈ যায়। তাততো গুৰুৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। সত্যযুগত গুৰুও নাথাকে, পৰামৰ্শদাতাও নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পোৱা অবিনাশী 21 প্ৰজন্মৰ বাবে, 21 বৃদ্ধকাললৈ। বৃদ্ধ হৈ পুনৰ শৰীৰ এৰি গৈ শিশু হ'ব। যেনেকৈ সাপে এখন ছাল এৰি আন এখন লয়। জন্তুৰ উদাহৰণ দিয়া হয়। মনুষ্যৰতো অলপো বুদ্ধি নাই কিয়নো পাথৰবুদ্ধিৰ হৈ গৈছে।

পিতাই বুজাই মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হোৱা। গ্ৰন্থতো সকলোৱে পঢ়ে-শুনে লেতেৰা কাপোৰ ধোৱে... ভগৱানক মাতে তুমি আহি লেতেৰা কাপোৰ আমাক আত্মাবোৰক ধোৱা। আমাৰ; সকলো আত্মাৰ বাবা, আহি আমাৰ কাপোৰ পৰিষ্কাৰ কৰা। শৰীৰতো ধুব নালাগে, আত্মাকহে ধুব লাগে কিয়নো আত্মাহে পতিত হৈছে। পতিত আত্মাক আহি পাৱন কৰা। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, মই ইয়ালৈ আহিবলগীয়া হয়। ময়েই জ্ঞানৰ সাগৰ, পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হওঁ। তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। হদৰ পিতাৰ পৰা হদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। হদৰ উত্তৰাধিকাৰত বহুত দুখ সেইবাবে পিতাক স্মৰণ কৰে। অথাহ দুখ আছে। পিতাই কৈছে – এই 5 বিকাৰৰূপী ৰাৱণ তোমালোকৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু। ই আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। হে মৰমৰ সন্তানসকল, যদি এই জন্মত ব্ৰাহ্মণ হৈ কামৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া জগতজীং হ'ব। তোমালোকে দেৱতা হ'বলৈ পবিত্ৰতা ধাৰণ কৰা। তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিছা। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। ইয়াতে পুৰুষাৰ্থ কৰি পাৱন হ'ব লাগে। কল্পৰ আগতে যিমান পাৱন হৈছিল, সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী কূলৰ বাবে, সেয়া নিশ্চয় হ'ব। সময়তো লাগে নহয় জানো। পিতাই বহুত সহজ যুক্তি (উপায়) দিয়ে। এতিয়া পিতাৰ সন্তানতো হৈছা। ইয়ালৈ তোমালোক কাৰ ওচৰলৈ আহিছা? তেওঁতো নিৰাকাৰ হয়। তেওঁ এই শৰীৰৰ লোণ লৈছে। তেওঁ নিজে কয়, এয়া হৈছে বহুত জন্মৰ অন্তৰো অন্তিম জন্ম। সেয়েহে এয়া হ'ল সকলোতকৈ বেছি পুৰণি শৰীৰ। মই আহোৱেই পুৰণি ৰাৱণৰ আসুৰী সৃষ্টিত আৰু তেওঁৰ শৰীৰত যিয়ে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। এয়া হৈছে বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। যেতিয়া এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া মই প্ৰৱেশ কৰো। গুৰুও সদায় বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত কৰা হয়। এনেকৈ কোৱা হয় নহয় 60 হ'লে লাঠি লাগিল। ঘৰত থাকিলে সন্তানসকলৰ লাঠি লাগিবই সেইবাবে ঘৰৰ পৰা বহিৰ হোৱা। সন্তান এনেকুৱা হয় যে পিতাকক লাঠি মাৰিবলৈও কুৰ্ণিত নহয়। এনেকৈ কয় যে কেতিয়া মৰিব তেতিয়া ধন আমি পাম। বানপ্ৰস্থসকলৰ বহুত সংসংগ হয়। তোমালোকে জানা – সকলোৰে সংগতিদাতা হৈছে এজন, তেওঁ সংগমতে আহে। সত্যযুগত যেতিয়া তোমালোকে সংগতি পোৱা তেতিয়া বাকী সকলোৱে শান্তিধামত থাকে। তাকে সকলোৰে সংগতি হোৱা বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনোৱে সংগতিদাতা হ'ব নোৱাৰে। নতুবা কাৰোবাক শ্ৰী অথবা শ্ৰী শ্ৰী বুলি ক'ব পাৰে। শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ হৈছে দেৱতাসকল। শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ তেওঁলোকক কোৱা হয়। তেওঁলোকক গঢ়ি তোলাঁতা কোন? “শ্ৰী শ্ৰী” বুলি শিৱবাবাকে কোৱা উচিত। সেয়েহে পিতাই ভুলবিলাক সিদ্ধ কৰি শুনায় – তোমালোকে ইমান গুৰু কৰিলা পুনৰ এনেকুৱাই হ'ব। তোমালোকে পুনৰ সেই গুৰু আদিয়েই কৰিবা। চক্ৰ পুনৰ সেয়াই পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গত থাকা তেতিয়া সুখধামত থাকা। পবিত্ৰতা, সুখ-শান্তি সকলো তাত আছে। তাত কাজিয়া-পেচাল আদি নহয়। বাকী ইমানবিলাক শান্তিধামলৈ গুচি যায়। যদিও সত্যযুগক লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে কিন্তু পিতাই কয় – লাখ বছৰৰ কথাই নহয়। এয়াতো 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। এনেকৈ কয় যে মনুষ্যৰ 84 জন্ম। দিনে-প্ৰতিদিনে চিৰি তললৈ নামি তমোপ্ৰধান হৈ যায়। সেয়েহে পিতাই বুজায় – এয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে। ভাওৰীয়া হৈ নাটকৰ ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, মুখ্য ভাওৰীয়াক নাজানিলে তেনেহ'লে কি বুলি কোৱা হ'ব! পিতাই কয় - এই বেহদৰ নাটকক কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। এয়া পিতা আহি বুজায়। এনেকৈ কয় যে শৰীৰ লৈ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰে, তেন্তে নাটক নহ'ল জানো। নাটকত মুখ্য ভাওৰীয়া কোন? কোনেও ক'ব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই বেহদৰ নাটক কেনেকৈ ওকনিৰ নিচিনাকৈ ধীৰ গতিৰে চলি থাকে। টিক্ টিক্ হৈ থাকে। মুখ্য হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ বাবা, যিয়ে আহি বুজাইও আৰু সকলোৰে সংগতিও কৰে। সত্যযুগত অন্য কোনো নাথাকে। বহুত কম সংখ্যক হ'ব। সেই যি কম সংখ্যক হ'ব তেওঁলোকে সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছিল। প্ৰদৰ্শনী বা মিউজিয়ামত তোমালোকৰ ওচৰলৈ তেওঁলোক আহিব যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে। এজন শিৱৰ

ভক্তি কৰা – ইয়াকে কোৱা হয় অব্যভিচাৰী ভক্তি। পুনৰ বহুতৰ ভক্তি কৰি ব্যভিচাৰী হৈ পৰে। এতিয়াতো একেবাৰে তমোপ্ৰধান ভক্তি। প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান ভক্তি আছিল। পুনৰ চিৰিৰে নামি তমোপ্ৰধান হৈছে। এনেকুৱা অৱস্থা যেতিয়া হয় তেতিয়া সকলোকে সতোপ্ৰধান কৰিবলৈ পিতা আহে। এই বেহদৰ নাটককো এতিয়া তোমালোকে জানা। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ নিশ্চয় পাৱন হ'ব লাগে। এতিয়া পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'লে অৰ্থাৎ কামজীং হ'লেহে জগতজিৎ হ'ব পাৰিবা।

(2) বেহদৰ পিতাৰ পৰা পঢ়া পঢ়ি নিজকে কড়িৰ পৰা হীৰাৰ নিচিনা কৰি তুলিব লাগে। বেহদৰ সুখ ল'ব লাগে। এইটো নিচা যাতে থাকে যে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাঁতা পিতা এতিয়া আমাৰ সন্মুখত আছে, এতিয়া এয়া হৈছে আমাৰ সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণ কুল।

বৰদান: অটল নিশ্চয়ৰ দ্বাৰা সহজ বিজয়ৰ অনুভৱ কৰোতা সদায় হৰ্ষিত, নিচিন্ত হোৱা
নিশ্চয়ৰ চিহ্ন হ'ল – সহজ বিজয়। কিন্তু সকলো কথাতে নিশ্চয় থকা উচিত। কেৱল পিতাৰ ওপৰত
নিশ্চয় এনেকুৱা নহয়, নিজে নিজৰ ওপৰত, ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ ওপৰত আৰু নাটকৰ প্ৰত্যেক দৃশ্যৰ ওপৰত
সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় থাকিব লাগে, অলপ কথাতে নিশ্চয় নোহোৱা হৈ যোৱা এনেকুৱা হ'ব নালাগে। সদায় যাতে
এইটো স্মৃতি থাকে যে বিজয়ৰ নিয়তি খণ্ডিত হ'ব নোৱাৰে, এনেকুৱা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানসকলে, কি হ'ল,
কিয় হ'ল... এই সকলো প্ৰশ্নৰ পৰা উপৰাম সদায় নিচিন্ত, সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকে।

স্লোগান: সময়ক নষ্ট কৰাৰ সলনি তৎক্ষণাৎ নিৰ্ণয় কৰি সিদ্ধান্ত লোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!